

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοον κι’εικοσόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν’στην γήν των Παρθενώνων.”

“Ετος χίλια δώδεκα κι’εγκαός’άκμα,
βλοι τήν’Ανόρθοσι δόχουνε’τό στόμα.”

Αγούστου πέμπτη κι’εικοστή,
φίστα Φαλήρου θεμιαστή.

Χίλια κι’εικοσίδιο και διακίαισα,
κι’ή Βουλγαριά προς πόλεμον όρμωσα.

Τών όρων μας μεταβολή’ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμμακα και συνδρομαί—άπ’είδειας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μόνο
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι’σ’το χ έ ρ ι

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμού» άνελλιπη
μέ τήν άνάλογον τιμήν,κι’όποιοι άπ’έξω θέλει
δέν θα πληρώσῃ δι’αυτά Ταχυδρομείων τέλη

Φέστα Φαληροική και φιλανθρωπισική.

Φ.—Τί πανηγύρι’γίνηκε γιά τους σεισμοπαθείς!..

Έπ’ήγες, Περικλέτο μου;

Π.— Δέν’πήγα...

Φ.— Γιάτί, μωρέ; Νά χαθής.

Π.— Γιάτί, μωρέ;

Φ.— Γιάτί και σύ φιλόνηρωπος δέν είσαι,
μήτε μέ σεισμοπαθείων και μ’έλλα συγκινεταί.

Π.— Μάννα του πόνου σε πονά και κλαίω τά παιδιά σου,
και τώρα σε χαλάσματα κυκροντυμένη στάσου.

Φ.— Τί τσαμπουνές, δρέ κουρελή,

μονάχος έκαί πέρα;

Π.— Κλαίω και πάλι, Φασουλή,
του πόνου τήν μητέρα.

Βλέπω τήν άμοιρη ξανά
νέ πέρη δίπλα τά θουνά,
τους κάμπους, τά λαγαδιά.

Και σε μουγγρίσματα σεισμού
ένος μεγάλου χαλασμού
νά κλαίη τά ρημάδια.

Έσο δέν ξέρεις τήν χαρά,
πριν ξεκασθή γιά συμφορά
καινούρια σε προσθάνει.

‘Εσύ, που τόσο μαρτυρείς,
είσαι πανόρησ αν φορής
ανάθινο στεφάνι.

Φ.— Βρέ τείναι τούτα που μας λές;

Π.— Πάλι ποτίζεσαι χολαίε,
κι’άγάλια μέ τόν χρόνο
‘συνειθίσας’στέν πόνο.

Αυτός σε κάνει προσφιλή,
μάννα’στους πόνους πρώτη...

Φ.— Τί νά σου’πω!.. παραπολύ
κάνεις τόν πατριωτή.

Π.— Με χαίλη πικραμένα
σε χαλασμούς ξανά
κλάψε και πεθαμένα,
κλάψε και ζωντανά.

Φ.— Μην κλαίης συμφορές
γιατ’είσαι μασκαρής
και πρόσωπο γελοίο.

Π.— ‘Στην κοσμοχλασιά
δέν έμειν’ Έκκλησιά,
δέν έμεινε Σχολείο.

Γιά χαλασμένους τόπους
κι’έγω μέ φιλανθρωπίες
φιλανθρωπίαις κάνω.

Φ. — Στό Λούνα Πάρκ ἐπῆγα,
κι ἐγάλασα, κολλήγα,
και μέ τό παραπάνω.

Στό Λούνα Πάρκ ἐκεῖνο
πρός παιδιάς σφιγῶ,
κι ἤθελ'εκα κι ἐγὼ
φιλόανθρωπος νά γίνω.

Κρώζουν βραχνά κοράκια
σέ χαλασῶν τοπία,
κι ἀπό καλαμοβράκια
τρέχ' ἡ φιλανθρωπία.

Τι κοσμογαλασιά!..
κι ἐδῶ στὸν Φαληρέα
καθῶς σ'τὴν Κηρσιὰ
ἐπέρασαν ὠραία.

Τι λαϊκό μπουκέτο,
μὲ κι ἀριστοκρασί...
τί κρέμα, ποῦ και σὺ
δὲν ἴσου, Περικλέτο.

Μέ τούτη τὴν ἀδράνεια
ἐχασες πανηγύρι,
ποῦ σ'τὴ ζωῆ σου σπάνια
τὸ βλέπεις, κκομοίση.

Στό Λούνα Πάρκ ἀθήρεα πολὺ καλὰ πέρασαμε
και φιλανθρώπως δράσαμε,
και μέ τὴν παιδιὰν τὴν μίαν και τὴν ἄλλην
ἰδείχθη τώρα πάλιν
— πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ τόπος,
φέρεται φιλανθρώπως.

Θέλεις νά κάνης τὸν Ρωμῶ νά λυπηθῇ τὰ θύματα
θεομηνίας φοβεράς;... με δύο λόγια σκέτα
κάνε φανούς Ἐνετικούς, κάθε πυροτεχνήματα,
παίξε του λίγη μουσική, ρίξε και μιά ρουκέτα.

Κι ἐγὼ και σὺ, δὲ Περικλῆ, και κάθε συμπολίτη,
τρανὸς ἢ ψωμοζῆτης,
ποῦ δρᾷ τοσοῦτον ευκλεῶς
ὕπερ τῆς βελτιώσεως,
κι ὁ τῶν κομμάτων παλαιός,
μὰ κι ὁ τῆς Ἀγορθώσεως,
ποτέ σας μὴν ξεχάνατε
πῶς γιὰ τῆς φίστας χάνεται.

Κι ὅταν φωνάζη γιὰ ψαμί
τὸν βλέπεις πῶς ἐπιθόμετ
μὲ τόσο ζῆλον, δόξαμη,
τοὺς πάντας νά συνδράμη.

Κι ὁ πλούσιος κι ὁ κοιλαρᾶς,
ἀλλὰ και κάθε ρουκαρᾶς,
ποῦ τρώει, Περικλέτο μου, τὰ μπλ ντ' ὄτ με ψωμοτύρι,
εὐεργετῆ τοὺς πάχοντας, ἀλλὰ με πανηγύρι.

Μιά ρουλέτ' ἀνθρωπινῆ, ποῦ γυρίζουν κι οἱ τρανοί.

Τι καλὰ πέρασαμε,
ἤπιαμε, κεράσαμε,
καταξεδουτήκαμε,
σπρώξαμε, σπρωχτήκαμε.

Στὴν ρουλέτ' οὐμῶν γυρίζω,
και τὸν Μπέτρηλδ και τοὺς ἄλλους
τῆς Φραγκιᾶς κουρκοκεφάλους
περγελῶ και μυκτηρίζω.

Στὴν ρουλέτ' οὐμῶν γυρίζω... ἴητω ζῆτω λευθεριά,
χαιρωτῶ τὴν Ἰκαριά,
ποῦ τυράννους ἐκδιώκει στυγεράς φαυλοκρατίας,
κι ἀνυψώνει τὴν σημαίαν αὐτονομίου πολιτείας.

Γυρίζω σ'τὴν ρουλέτ' οὐμῶν... θυμοῦμαι και τὸν Ἰακρο,
ποῦταν πρωτοπαλληκρο,
και στὸν ἀέρα πέταξε με γελά του και χαρά του,
ὅμως ὁ Φοῖδος ἔκαψε τὰ κέρια φτερά του,
κι ὁ κόσμος ἔκλαψε νεκρὸν τὸν ἀνόρα τὸν μακρῖον,
ἐκ τούτου δὲ τὸ πέλαγος τὸ νόμισαν Ἰκ ἄρειον.

Γυρίζω σ'τὴν ρουλέτ' οὐμῶν χωρὶς νὰ πῶω χάμω,
και χαιρωτῶ τὴν Σάμο,
ποῦ τὴν κατεδυναστέυσε παμμάκρος δυνάστης
και δυνατοὶ περιπολοῦν προστάται τὰς ἀκτὰς τῆς.

Μὲς σ'τὰς γενναίας τῆς ὀμάς
ἔχει κι ἡ Σάμος σὰν κι ἔμας
προστάτας παρομοίους.

Περιπολοῦν ἐδῶ κι ἐκεῖ
μῆπως ταχθοῦν και Κηρτικοί
μαζὶ με τοὺς Σαμίους.

Ἔχει κι ἡ Κρήτη, Περικλῆ, κι ἡ Σάμος προστασία,
ποῦ γίνεται θυσία.

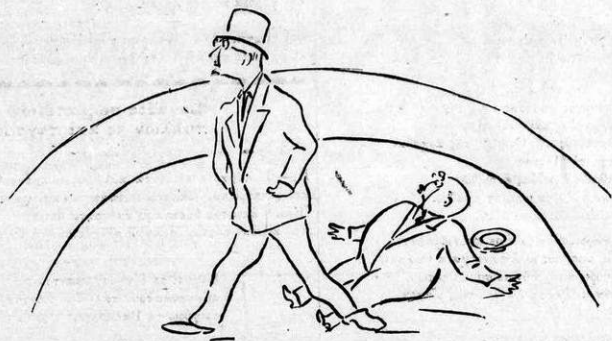
Κι ἡ μὲν κι ἡ δὲ κατήνησαν τῶν προστατῶν λημέρια,
κι ὅπου προστάται μούντζωνε και με τὰ δρό σου χέρια.

Γυρίζω σ'τὴν ρουλέτ' οὐμῶν, και βλέπω τὰ νησιά,
ποῦ μάλις ἄρροιστήκανε μ' ἐλευθερίας δροσιά,
λὲν πῶς θὰ τὰ γυρίσουνε στοὺς πρώτους τῶν τυράννων,
κι ἔμεις γιὰ τὰ ἐρόπλοια παντοῦ ζητοῦμ' ἔρανοῦ.

Στὴν ρουλέτ' οὐμῶν γυρίζω,
ψάλλω νικητήρια,
κι ἴτε, παίδες, ψιθυρίζω
πρὸς συλλαλητήρια.

Ἠπειρωταί, σηκωθήτε,
και διαμαρτυρηθήτε
σ'τὰς Δυνάμεις με χαρητιά.

Πρὶν σ' αὐτὴ τὴν καταγιάδα
και τὴν δόξα σας πατρίδα
τὴν εἰποῦν Ἀρβανιτιά.

**Μέσα 'στην ρουλέτ ούμαιν κ'ό Ηρωθυπουργός γυρίζει
 με τόν Κλέαρχο μαζί, και καθείς τούς μακαρίζει.**

Στάσιμ δείξετ'εσταλή,
 κι'είναι πάλιν ευκαιρία
 'στὰς Δυνάμεις νά σταλή
 νέα διαμαρτυρία.

Τώρα, που μὲς περιφίγει
 τόση προστασία ζένη,
 ένα μόνον ἀπομένει,
 τὸ ρητορικὸ λαρύγγι.

Ὅσο, βρέ παιδιά, 'μπορεῖ
 τοῦτο νά παρρωφώζῃ,
 μὴ κανέναις δυσφορῇ,
 μὴ κανεὶς ἀναστενάξῃ.

'Στὴν ρουλέτ ούμαιν γυρίζω,
 και λαρόγγα μακαρίζω
 τῶν Ρωμῶν τῶν νεωτέρων,
 που ποτὲ δὲν ἀπρακτοῦν,
 και μ'έκεινα κατακτοῦν
 τὰς ἐκτάσεις τῶν αἰθέρων.

Μακαρίζω λιγυρούς
 συλλαλητηρίων παῖδας,
 μακαρίζω τοὺς καιρούς
 κάθε κάλπικης μονέδας.

Διαμαρτύρομαι κι'έγω μ'ἄλλους τοὺς πατριώτας
 και με τοὺς Ἠπειρώτας

'στὴν ζένη προστασία μας, που κακὸ φόρο νάχη,
 ἀλλ'ἔν μας δείξη Περικλῆ, και σήμερα τὴν ράχη,
 τὴν φτύνω, τὴν περιφρονῶ, και μὲς'ἀπὸ τὸ Λουνα
 σὲ τρυπημένο παπουτσιοῦ τὴν γράφω τὴν πατοῦνα.

Μὲς'ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνω
 και'στὸ Λουνα Πάρκ πηγαίνω
 θαυμαστής και θιασώτης
 κάθε ψεύτικης καδένας,
 και Ρωμῆός πανηγυριώτης
 με φωνητικὸς ἀδένας
 και με ρητορεία πρώτης.

Μὲς'στὸ Λουνα Πάρκ θά μάθης πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπίρι,
 μὲς'στὸ Λουνα κι'ἄλλαις κι'ἄλλοι,
 και καμπόσαις με τσεμπίρι,
 και καμπόσαις με φαξιόλι,
 που γινήκανε τοῦ κόσμου κι'έχουν τώρα ντιστανζιόν,
 Γαλλιστι κι'αὐταίς φωνάζουσι μὲν ντιέικέλ ἀτραξιόν.

**Διομῆδης ὁ Θρακῶν
 κ'ό τῶν Οἰκονομικῶν.**

Γυρίζω 'στην ρουλέτ ούμαιν και σκούζω τραλαλά,
 δὲν λησμονῶ, βρέ Περικλῆ, και τὸν Κορομηλέ,
 που μιναι μόνον Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν,
 κι'ὁ Διομῆδης ἔγινε τῶν Οἰκονομικῶν,
 κι'ἄς μάθουν ὅσοι τρίβονται συγχά με κεραμίδι
 πῶς θά'ἔρεθῃ περίσσευμα και με τὸν Διομῆδη.